

Balada mea

Bragagiu

Craiul Nou păși cu stângul
Și dârjaua pe spinare
Trecând scaiul și părângul
De pe căi strălucitoare.

Iar oițele în gloate
Se împrăștiară-n spații
Compunând din libertate
Fel de fel de constelații.

Cât va fi iarba cerească
Fremătândă peste ceață
Tremurând ele-or să pască
Până-n fapt de dimineată.

Ca apoi cu raze-n lână
Și cu pași fără ecouri
S-or prelinge-ncet la stână
Printre scârtele de nouri.

Șerpuirea lor înceată
Întâlni-o-voi pe creste
Unde troițe arată
Îndreptarea în poveste.

Ca s-ascult, a câta oară,
Povestirea cea căruntă
Un cioban c-a dat să moară
Când se pregătea de nuntă.

Dar când steaua în cerințe
Vruse un sfârșit de soartă
Mii și mii de miorițe
Rugi porniră-n bolta toată.

Împletindu-se prin stele,
Încurcându-le să cadă
S-au unit covor cu ele
În versete de baladă.

Că și Dumnezeu surâse
De voroava lor frumoasă
Și cu raiul pogorâse

Între mire și mireasă.

De-au cântat voios nuntașii
Vinul zorilor în cupe
Ridicându-l precum pașii
Versului spre cer ar rupe.

Lăcrimă proaspăt mirii
Neputincioșia sorții:
Verighetel iubirii
C-au sfărmat cătușa morții...

De atunci când cad în noapte
Stelele pe linii dalbe
Inimi cu iubirea-n șoapte
Le adună pentru salbe.
Victor Bragagiu